

Arrest

nr. 206 320 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verkrijgt op 6 augustus 2010 een onbeperkt verblijf in toepassing van de artikelen 9*bis* en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2016 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt van de bevolkingsregisters van de gemeente Meeuwen-Gruitrode omdat de verzoekende partij niet meer woonachtig was op het domicilieadres. Deze woning werd reeds meer dan één jaar verlaten.

Op 14 januari 2018 stelt de grenscontrolepolitie vast dat de verzoekende partij gebruik maakt van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan zij niet de rechtmatige eigenaar is.

Op 23 januari 2018, met kennisgeving op 7 februari 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om de aanvraag van de verzoekende partij, om haar terug te plaatsen in de vroegere administratieve toestand, af te wijzen. Volgens deze beslissing had de verzoekende partij geen bewijs geleverd van haar aanwezigheid in België in de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping (6 juli 2016) tot het aanbieden van de inschrijving.

In toepassing van artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet oordeelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat het recht op terugkeer verloren is door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 217 802.

Op 14 januari 2018, met kennisgeving diezelfde dag, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: I. J.

geboortedatum: 29.04.1970

geboorteplaats: P. H.

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 14/01/2018.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

■ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

■ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument op het moment van zijn Arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam (PV nr HV.55.RB.000284/2018 van LPA Zaventem)

Betrokkene maakt gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan hij niet de rechtmatige titularis is;

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

(...)"

Diezelfde dag legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van drie jaren op. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad, zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 216 943.

Op 23 januari 2018, met kennisgeving op 7 februari 2018, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de vraag om de verzoekende partij terug in haar vroegere administratieve toestand te plaatsen omdat geen bewijs werden overgemaakt dat zij tijdens de periode tussen het voorstel tot ambtelijke schrapping (6 juli 2016) tot het aanbieden van de inschrijving in het Rijk aanwezig was. De

vordering tot schorsing en nietigverklaring tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad met nummer 206 321 van 2 juli 2018 verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de *“Schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; meer in het bijzonder het redelijkheidsprincipe; manifeste appreciatiefout”* aan.

Zij licht haar middel toe als volgt:

“De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing uitermate disproportioneel is, dat verzoeker op geen enkel moment gehoord is geweest om zijn persoonlijke situatie toe te lichten.

Verzoeker verblijft legaal in België en is houder van een definitieve verblijfsvergunning. Verzoeker is uitstekend geïntegreerd en is economisch actief. Dat verzoeker dus niet aan de voorwaarden voldoet, zoals omschreven in artikel 7, alinea 1 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd.

Verzoeker vertrok zaterdag, 13.01.2018, met de auto en samen met vrienden, naar Oostenrijk om er een sociale aangelegenheid bij te wonen.

Op 14.01.2018 werd hij gecontacteerd door zijn werkgever, verzoeker moest op 15.01.2018 gaan werken. Verzoeker was in paniek en diende dringend terug te keren naar België. De heer A. I. J. wou met het vliegtuig terugkeren, echter constateerde hij dat hij zijn verblijfsvergunning vergeten was in België. Verzoeker vond er niks beters op om een Oostenrijks paspoort van een vriend te lenen, zodat hij per vliegtuig kon terugkeren naar België.

Eenmaal aangekomen op het vliegveld in Zaventem werd hij aangehouden en werd het Oostenrijks paspoort in beslag genomen. Daar verzoeker enorm verschoten was van het optreden van de Belgische overheid vergat hij tevens te vertellen dat hij houder is van een Belgische verblijfsvergunning en dus zeker niet gefraudeerd heeft om clandestien het land binnen te komen. Er werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod betekend, dd. 14.01.2018.

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de Belgische staat te misleiden, zijn beslissing om een paspoort van een vriend te lenen was zeer kortzichtig, verzoeker had louter de intentie om tijdig in België te geraken om te werken.

Ook stelt de bestreden beslissing dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd aan verzoeker daar hij niet houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Deze motivering is volledig foutief, de heer A. verblijft reeds lange tijd legaal op het Belgisch grondgebied en is tevens houder van een definitieve verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft inderdaad foutief gehandeld door andermans paspoort te gebruiken, de enige reden dat verzoeker dit gedaan heeft was om tijdig in België te geraken. Het is uitermate disproportioneel dat deze handeling zou leiden tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien verzoeker houder is van een definitieve verblijfsvergunning kan er hem onmogelijk een bevel om het grondgebied te verlaten worden opgelegd.

Verzoeker heeft nooit de intentie gehad om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven aangezien hij reeds houder is van een definitieve verblijfsvergunning.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt in de bestreden beslissing de redelijkheidspflicht.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikelen 7, alinea 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing in toepassing van deze artikelen werd genomen. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in staat was een geldig reisdocument te tonen, dat zij op heterdaad is betrapt voor aanmatiging van een andere naam door gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel waarvan zij niet de rechtmatige titularis is. De verzoekende partij gaf een valse identiteit en heeft geen gekend adres of vaste verblijfplaats in België.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van de zorgvuldigheidplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende

dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze moet informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 7, alinea 1, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;(...).”

2.4. Het verwijt van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig is voorbereid, is onjuist. Evenmin is het correct voor te houden dat de verzoekende partij niet werd gehoord en geen kans had haar situatie toe te lichten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van een grenscontrole komende met een vlucht vanuit Oostenrijk, gebruik maakte van een valse identiteit. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Zij maakte gebruik van een Nigeriaans paspoort en een Oostenrijkse verblijfstitel die aan een ander persoon toebehoorde. Uit het administratief verslag van 14 januari 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij als enige uitleg aangaf dat zij haar eigen document verloor tijdens het verblijf in Oostenrijk. De documenten die zij gebruikte, leende zij van een vriend. Zij hield voor te wonen in Meeuwen-Gruitrode. Het rijksregister bevestigde niet de woonst op het opgegeven adres. De verzoekende partij werd wel degelijk gehoord.

Op basis van deze gegevens is het kennelijk redelijk en correct te oordelen dat de verzoekende partij niet houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Indien de verzoekende partij onzorgvuldig is in het bekend maken van al haar gegevens, en haar voorgehouden verblijfsvergunning niet kenbaar maakt, wel integendeel stelt dat zij "haar document" (paspoort of verblijfstitel is niet duidelijk en het verlies is nooit aangetoond) verloor in Oostenrijk, kan zij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met haar eerder toegekende verblijfstitel van onbepaalde duur. Temeer, zo blijkt uit het administratief dossier, er al in 2016 overgegaan werd tot het ambtshalve schrappen uit het Rijksregister van de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat voorbij aan de bepalingen over het recht op terugkeer.

De bewering dat de verzoekende partij legaal in België verblijft is niet langer correct.

De verwerende partij verwijst terecht naar het bepaalde in artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.(...)”

Artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel”

Zoals blijkt uit het administratief dossier, heeft de verzoekende partij bij haar vraag om opnieuw in de vroegere administratieve toestand geplaatst te worden, geen positief antwoord gekregen omdat zij geen enkel bewijs voorlegde van haar aanwezigheid in het Rijk sedert het voorstel van 6 augustus 2016 tot 14 januari 2018.

Met de thans voorgelegde aan het verzoekschrift toegevoegde stukken kon de verwerende partij geen rekening houden, gelet op de verklaringen van de verzoekende partij aan de grenspolitie. Het gegeven dat de verzoekende partij uitstekend geïntegreerd en economisch actief is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze elementen heeft zij niet kenbaar gemaakt.

De uitleg die de verzoekende partij thans aanbrengt, te weten waarom zij naar Oostenrijk ging, waarom zij snel naar haar werkgever moest terugkeren, haar verblijfsvergunning voor België vergat en dan vergat te vertellen dat zij houder was van een Belgische verblijfstitel, was de verwerende partij onbekend op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en is trouwens een loutere bewering. Het gebruik maken van een valse identiteit, met welke bedoeling dan ook, is een strafbaar misdrijf en door het plegen van een dergelijk misdrijf wordt de openbare orde geschonden. Zoals de verwerende partij opmerkt, is het ontbreken van de intentie de Belgische Staat te misleiden niet relevant voor de vaststelling dat de verzoekende partij betrapt is voor aanmatiging van een andere naam, wat de verzoekende partij niet betwist.

Evenmin kan de verzoekende partij correct voorhouden dat zij kon terugkeren door haar verblijfstitel voor onbepaalde duur, destijds afgeleverd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het bepaalde in artikel 19, §1, van de Vreemdelingenwet niet heeft nageleefd. Bovendien weerlegt de verzoekende partij niet dat haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden. Het staat haar vrij, met bewijzen, opnieuw een aanvraag te doen tot herstel van de vroegere administratieve toestand. Houder zijn van een verblijfsmachtiging brengt niet met zich mee dat de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit niet moeten nageleefd worden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De beoordeling is gesteund op een correcte feitenvinding en is juist. De verzoekende partij maakt dus de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Er kan geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld, rekening houdend met de feitelijke gegevens die het bestuur voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd gehoord en toont niet aan dat zij alle relevante elementen niet aan de politie kon kenbaar maken.

Voor het overige legt de verzoekende partij niet uit op welke andere wijze artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden is. De motieven dat er een risico op onderduiken is omdat zij geen gekend of vaste verblijfplaats heeft, vindt steun in het administratief dossier en is correct. De verzoekende partij weerlegt evenmin het motief dat zij een valse identiteit opgaf. Beide redenen volstaan om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en is correct, nu blijkt dat de verzoekende partij ambtshalve werd geschraapt voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is niet het geval.

2.6. In de mate dat de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending van andere "*beginselen van behoorlijk bestuur*" aanvoert, kan bij gebreke aan precisering van welk beginsel dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.7. De verwerende partij besluit correct dat het middel, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN